

בן איש חי והליכות עולם פ' כי תצא כי תבא דיני כבוד רבו ומזוזה‏ המדוּגש הוא מפסטי מור הרב עובדיה

[יב] כתיב מפני שיבה תקום והדרת פני זקן והיינו שיבה אדם שהוא בן שבעים שנה וזקן זה החכם שקנה חכמה וגם הנשים חייבין במצוה זו לקום מפני הזקן ומפני הזקן ואפילו אם הזקן עם הארץ צריך לקום מפניו ובלבד שלא יהיה רשע והכל אלו הבריונים שיודע בהם שאין מתפללין בכל יום ואינם מניחין תפילין אינו חייב לקום מפניהם כלל כי על זקן כזה לא צוטה התורה לכבדו ואף על גב דכתבנו שחיוב מצוות עשה לקום מפני זקן היינו בן שבעים שנה כל פנה הזקן כפי דברי הפוסקים השטטנים אבל לפי"ד רבינו האר"י ז"ל צריך לקום בפני הזקן מבן ששים שנה ומעלה וצריך להזהר בזה כי דבריו באמנים על פי הסוד דברי אלהי חיים: **[המחמיר בתבוא עליו ברכה, הרואה זקן או תלמיד חכם עולה לאוטובוס בתוך ד' אמותיו חייב לתת לו את מקומו שהרי אינו אינו יכול לשבת עד שישב התלמיד חכם או הזקן אם ספק אם הזקן בגיל 70 יש להחמיר שספק תורה להחמיר]**

[ג] מאימתי חייב אדם לקום מפניהם משגיגו לתוך ארבע אמותיו עד שיעברו מכנגד פניו או ישבו ואם רוצה לקום מפני הזקן או החכם קודם שיגיעו לתוך ארבע אמותיו אינו רשאי ויש להסתפק אם נכנסו החכם או הזקן לבית הכנסת או לחצר המוקף אי אמרינן כל הבית חשיב כארבע אמות וחייב לקום אף על פי שהם באו וישבו רחוק מן האדם היושב שם יותר מן ד' אמות או דילמא גם כזה יש דין ד' אמות הנוצר והואה לי כיון דהוי ספקא דארוייתא אלאינן לחומרא וצריך לקום מפניהם אף על פי שישבו רחוק ממנו מיהו אם הוא יודע שהם באים להתקרב לישב סמוך לו לא יקום מפניהם אלא עד שיגיעו לתוך ארבע אמותיו: **[אין צריך להחשיב בל הבית כד' אמות אלא רק כמגיע עד אמותיו אבל אביו או רבו מובהק ציל לעמוד כמלא עיניו]** ואם האדם אינו בביתו למעלה באכסדרה שהיא גבוה ורשות בפני עצמו והזקן או החכם נכנסו לחצר וישבו למטה סמוך לאכסדרה ולא עלו למעלה לאכסדרה אינו חייב לקום כיון דהוא יושב ברשות בפני עצמו אין זו קימה שיש בה הידור אבל אם לא יושב בכימה אשר באמצע בית הכנסת והם הולכים למטה בבית הכנסת וקרובים לבימה יקום מפניהם כיון שדין בימה אשר בבית הכנסת קיימא לן דבטילה היא לגבי בית הכנסת ואינה נחשבת רשות בפני עצמו בענין הצירוף כמו שכתבנו בהלכות בית הכנסת:

[יד] אפילו אם החכם או הזקן רוכבים בין על בהמה בין בעגלה צריך לקום מפניהם והתורה הזהירה שאסור לעצום עיניו מן החכם או הזקן בעודנו רחוק ממנו כדי שלא יקום לתוך ד' אמותיו: .

[טו] אפילו בשעה שעוסק בתורה חייב לעמוד בפני החכם או הזקן ואפילו בבית הכנסת ואפילו בשעת תפילה חייב לעמוד ויצר וקריאת שמע שזהו כבודו ויתבדך כי הוא אמר ויהי הוא צוה ויעמוד לפני החכם והואק[והוא אדם **מבדך ברכת המזון**] מיהו אם העומד הוא סגי נהור נסתפק בזה נחלת צבי והניח בצ"ע ובודאי צריך לקום דספק תורה להחמיר וכל שכן בהא דהסברה נוטה שיקום:

[טז] ונכון לחוש ולקום מפני אשת חבר **[מצווה לקום מפני אשת חבר אפילו לאחר פטירתו בעלה מדרבנן ולכבדה וכן אשה חכמה בתורה או בת 70 ומעלה חייבים לקום מפניה]** ובברכי יוסף כתב שרבינו האר"י זצ"ל כתב דאין חיוב לעמוד לפני אשת תלמיד חכם וגם לא לעשות לה הידור ואנא עבדא לא ידעתי היכן ראה הרב ז"ל דבר זה בדברי האר"י ז"ל דבשער המצוות כתב ויעתי ובאשה נאמר ויראת מאלהיך ויהא לבב ואין צריך לה לא קימה ולא הידור עכ"ל ודבריו אלו קאי על אשה זקנה ואשה חכמה אבל אשת תלמיד חכם חיוב קימה גה הוא משום כבוד בעלה שהיא כגופו וחשיב כאלו הם קמים בפני בעלה וזה פשוט ודע דאפילו מאן הסוברים אשת חבר כחבר לפניו זה מכל מקום מודה אלא אמרינן אשת זקן כבוד תורה כבוד אשה וזה עשוי וברור; [יז] אין עומדין לא בבית חכם ולא בבית המרחץ דכתיב תקום והדרת קימה שיש בה הידור אבל בבית החיצון של המרחץ עומדין ואין בעלי אומניות חייבים לעמוד בפני החכם או הזקן בשעה שעוסקין במלאכתם ואם רוצה להחמיר על עצמו ולעמוד רשאי אבל אם הוא שכיר יום שעוסק במלאכת אחרים אינו רשאי להחמיר ולקום ואפילו בפני רבו המובהק אינו חייב לקום כשעוסק במלאכתו: .

[חח] חכם עומד בפני הזקן אך אינו חייב לקום מלא קומתו אלא להדרו וכן שני חכמים ושני זקנים אי אהד צריך לקום מלא קומתו אלא יעשו הידור לו כי ואם רוצים לקום רשאים הם לתלמידו יעשה הידור קצת: .

[יט] חכם אפילו מופלג בחכמה רשאי לעמוד בפני אדם בעל מעשים ויש אומרים שיש חיוב לעמוד בפני בעל מעשים ונכון לעמוד בפני גבאי צדקה בשעה שגובין וכן בפני כל עושה מצוה בשעה שעושין ודוקא אם עושים בחנם אבל אם עושין בשכר אין חייבין לעמוד בפניהם ונהוג בבגדא שאם אדם יושב בביתו ויודע שמוליכין המת ברחוב כסנגד ביתו ומלוין אותו שיקומו כל אנשי הבית ויעמדו מלא קומתם בתוך ביתם עד שיעברו כל המלוין מאותו רחוב כסנגד הבית ההוא: .

[כ] אף על פי דאמרו רבותינו ז"ל אסור להשתמש במי ששונה הלכות היינו דוקא שמוש של עבדות כגון ריש לקיש ששנאו אדם על כתפו או שמסתמך על כתפו אבל שמוש שרגיל אדם לעשות לחבירו בדרך גמילות חסד אינו בכלל זה דאם לא כן לא מצאנו דינו ורגילנו לקבל שימוש מבני תורה מאחר שאין אצלינו תלמיד שרוב חכמתו מרבו כיון שלומדים מהספרים: .

[כא] מצות עשה על האיש ללמד את בנו תורה וכשם שמצוה ללמד את בנו כך מצוה ללמד את בן בנו שכתוב והודעתם לבניך ולבני בניך וחייב להשכיר מלמד כדי ללמד את בנו ואת בן בנו ואי לא ציית להשכיר כייפינן ליה ואם אינו בעיר ויש לו נכסים אי אפשר לאודעי ליה מודיעין ליה ואם לאו בית דין יורדיין ליהונו וישרינו חמלד לריו או לריו רוי: .

אמרי הנמים

[כב] משיתחיל לדבר מלמדו אביו פסוק שמע ישראל וכו' ופסוק תורה צוה לנות משה ופסוק ברוך ה' לעולם אמן ואמן וגם ללמדו לענות אתו על הברכות וכאשר יתחיל ללמדו מקרא בבית הספר יתחיל ללמדו מן פרשת ויקרא דאמרו רבותינו ז"ל יבואו טהורים ויתעסקו בטהרות ועיין ספר חסידים סי' תתשי"ם וישתדל ללמדו ברכות הנהנים וברכת אשר יצר בעל פי וגם קריאת שמע וירגילו ללמוד קריאת שמע בבוקר ובערב על המטה ולא יניחו לישן בלי קריאת שמע ובוזה יהיה תועלת הרבה ליראת שמים לבסוף: .

[כג] ישכיר לו מלמד פקח שמכיר בסדר הלימוד עם הילדים לפי טבען וגם שיהיה מדקדק היטב כי גרסא דינקותא לא תשרתכח וגם שיהיה נאמן כיעור יעשה מלאכת ה' רמיה וגם שיהיה משגיח על הילדים לשמדם מכל משהה כיעור ואיסור וגם שגיהי היטב עליהם בהליכתם לבית הססא וישגיח ש"ל ותייחדו עמםם בני אדם שאינם מהוגנים כי הילדים יתפתחו בנקל ולא אמון במ והמלמד אם יש לו תענית יאצריי"ט לא יתענה וכל שכן שאר תעניות של נדבה כי בזה ממעט מלאכת שמים שבידו ואם אדם רואה אחר המלמד מתנהג כשורה ולימודו מקולקל יקח בנו מידו ויניחנו אצל מלמד שאר ולא יהיה לו רחמנות על המלמד בשביל פרסתו כי בזה הוא מתאכזר על בנו וחטא לא-להים: .

[כד] המלמד יזדרו ללמד את הילדים שעה אחת ביום הלכות דרך ארץ ודברי מוסר חנוך לנער על פי דרכו ויבאר להם הכתובים בתניין" בהרחבה לי השגחתם ודעתם שלא יהיו הכתובים פניהם כזמר בעלמא שאין מביינים מה הם הדברים שיציאו מפיהם וכאשר יתרגם להם המקרא בשלון המדינה יזהר לדקדק בשלון ההוא שיהיה מתוקן במקומות הצריכין תיקון כל דבר לפי עניינו: .

[כה] המלמד תינקות אינו רשאי לתרגם מגילת שיר השירים לשאר הלשונות כפי משמעות המילות ממש בלבד יען כ' דברים אשר במגילת שיר השירים לא נאמרו כפי פשוטן ממש אלא רק נתנו להדרש בלבד ולכן תמצא על התרגום לא תרגם מגילת שיר השירים כשאר תרגומים שהם תרגומי המילות כפשוטן אלא הביא על כל פסוק דברי המדרש יען כי פשוטן הוא נאמר דרך משל ודמיון בלבד וגם בתרגומי התניין" כולו בשאר לשונות שמלמד לתינקות יזהר וישמר בכמה דברים הרחיק ההגשמה וכאשר תמצא בתרגום אונקלוס שמוסיף מלות בתרגום המקרא כדי להרחיק ההגשמה ויזהר לתרגם בצורה הלכונה ביותר ויתן המשקל הנכון לכל אות .ואות **[וכן לא יתרגם הזוהר והאיזרה שעיקרו הוא הפנימיות ולכן הפגש וכן אגדות זו"ל יש אגדות שאי אפשר להבינם אלא רק על דרך הסוד ולכן אסור לתרגם ללועזית]**

פרשת כי תבא דיני ממוזה [א] מצוות עשה לכתוב פרשת שמע והיה אם שמע ולקובעם על מזוזת הפתח דכתיב וכתבתם וכו' למען ירבו ימיכם וכו' ומכלל הן אתה שומע לאו ועוד שהבית נשמר בה' וכמו שכתוב ה' שומרך אדם ישן על מטתו בפנים והקב"ה שומריו מבחוץ ומכל מקום לא תהיה כונת האדם בהנחתה בשביל שמירה או שר כעל הבא אלא לקיים מצות הבורא אלהיך והכל חייבין בה גם נשים ועבדים ומחנכין הקטנים לעשות מזוזה לפתחיהן: .

[ב] אם נודע לו בשבת ויום טוב שאין מזוזה בפתחו ויש לו בית אחר שיש בו מזוזה צריך שיצא מבית זה וישב בבית שיש בו מזוזה אבל אם אין לו בית אחר שרי לדור שם עד למחר שיתקן המזוזה והוא הדין בחול אם לא מצוי מזוזה דיור כלל מזוזה עד שימצא אך לא יתעצל אלא ישתדל בכל ממצאי כוחו למצוא: .

[ג] כשיצא מביתו יניח ידו על המזוזה ויאמר ה' ישמר ראתי ובואי לחיים טובים ולשלום מעתה ועד עולם א-ל-ש-די יברך אותי ויתן לי רחמים: .

[ד] כיצד מצות קביעת המזוזה גוללה מסוף הפסוק לראש הפסוק ואחר שגוללה מניחה בשפופרת ומחברה במזוזת הפתח במסמרים או יחפור במזוזת הפתח ויקבענה שם**[מזוזה המתנדנדת פסולת]** ולא יעמיק לחפור טפח בעומק שאם עשה כך פסולת מנחה בגדד לעשות לה בית מעור גויל כמדתה וטופרים אותם וחותכים מעט מענה הבית כנגד שם שדי"י בין חותכין אותו לגמרי אלא נשאר סרוח כמו וילון על שם שדי"י וזה העור של בית הנוכר יוצא ממנו חלק מעט סרוח משני ראשין כדי שיקבעו שם את המסמרוין במזוזת הפתח ומותר לקבוע את המזוזה בלילה ואף על גב שיש טעמא בזה כעין הטעם שאמרו בגי צדקה משום דבלילה יש שליטה למזויקין מכל מקום אם נזדמן הדבר כך מאליו לא יחמוץ המצוה: .

[ה] כאשר בא לקבעה יברך אשר קידשנו במצוותיו וציוונו לקבוע מזוזה ואחר שיקבענה ינשקנה ויאמר זה השער לה' צדיקים יבואו בו ויכוין אותיות שניות של השער לה' צדיקים הם ש-די ויאמר תחלה לשם יחוד קודשא בריך ושכינתיה וכו' והיה מקיים מצוות עשה לקבוע מזוזה ככתוב וכתבתם על מזוזות ביתך ובשערך ויהי נועם ה' אלהינו עלינו וכו' ויכפול אותו ב"פ והקובע מזוזות בשלש וד' פתחים יברך ברכה אחת לכולן ואם הן בשני הצורות ההלכה מביט לבית הוי הפסק אך הואיל ויש פה פלוגתא לכך אי יקבעם סמוכים אלא ישעה בין חצר לחצר איהו שעות ויעשה היסח הדעת בעסקים אחרים ביניהם כדי שייברך בחצר השני לכולי עלמא: .

זוהר הקדוש - פל צדיק כצדיק ומאתים העוֹסְקִים בַּתּוֹרָה שְׁאִין לוּ מֵאֲתִים עוֹלְמוֹת וְשֶׁכּוּפִים בְּשִׁבְלֵי הַתּוֹרָה. וּמֵאֲתִים עוֹלְמוֹת עוֹלְמוֹת שְׁמוֹ, בַּקְרִיאת שְׁמֵא אַרְבַּע מֵיתוֹת בֵּית דִּין וְהוּי פְּאֻלֵּי הַרְגוּ עַל קְדֻשַׁת שְׁמוֹ, אָמַר רַבִּי שְׁלוֹם בְּרַ מִנְיּוּמִי, אִין לָךְ פֻּל צָדִיק צָדִיק מֵאֲוֹתָם הַעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה שְׁאִין לוּ מֵאֲתִים עוֹלְמוֹת וְכִסּוּפִים בְּשִׁבְלֵי הַתּוֹרָה. זֵהוּ שְׁפָתוֹב (שיר ח) וּמֵאֲתִים לְנִקְרִים אֵת פְּרִיו. וּמֵאֲתִים עַל שְׁמוּקְרִים עֲצֻמָּם בְּכָל יוֹם [מֵיתִיתָּ בּמַשְׁמַח]

פְּאֻלֵּי הַרְגוּ עַל קְדֻשַׁת שְׁמוֹ, יַנְפְּחוּ פְּמוֹ הַפְּסוּק הַזֶּה. [וכך אמרו בפסוק הזה] שְׁפָתָב וְאַהֲבָת אֵת ה' וְגו' .לְמַדְנֵי, פֻּל הַמְבּוֹן אֵת לְבוֹ פְּסוּקֵי הַזֶּה קְדִי לְמִסַּר נַפְשׁוֹ עַל קְדֻשַׁת שְׁמוֹ, מַעֲלָה עֲלָיו הַפְּתוֹב פְּאֻלֵּי הַרְגָּ בְּכָל יוֹם עֲלָיו. זֵהוּ שְׁפָתוֹב (תהלים מד) כִּי עֲלִץ הַרְגֵנוּ כֹּל הַיּוֹם. אַמַּר רַב נַחְמָן, כֹּל הַמוּסַר נַפְשׁוֹ בַּפְּסוּק זֶה, נוֹחַל אַרְבַּע מֵאוֹת עוֹלְמוֹת לְעוֹלַם הַבָּא. אַמַּר רַב וּסְף, וְהָרִי שִׁנְיוֹ מֵאֲתִים! אַמַּר רַב חֲמַן, מֵאֲתִים עַל הַתּוֹרָה - וּמֵאֲתִים עַל שְׁמַסַּר עַצְמוֹ בְּכֹל יוֹם עַל קְדֻשַׁת שְׁמוֹ

סיפורים מחזקים- חסד

קראנו בפרשה שאליעזר עבד אברהם בוחן את רבקה אם היא גומלת חסדים וראויה להכנס לבית גומלי חסדים ביתו של אברהם אבינו להלך סיפורים על חסד

עשה **חסד חסד בסך הכל הקשיב ליתום וניסה ליעץ לו והוריה משום כך 100005** בתוך שיחה שקיימנו עם כ"ק האדמו"ר מיתולדות משה' שליט"א עבור גיליון 'לקראת שבת', שמענו ממנו את המעשה הבא שבדידו הווי, הממחיש את מהותה של הגשחה פרטית ואת העובדה שאין הקביה מקפח שכר כל בריה."והיה זה לפני כמה שנים", מתאר האדמו"ר, "ישבתי בפאתי היכל ישיבת אור שמח, ועיניתי כספר כלשהו. ניגש אלי בחור, מתלמידי הישיבה, וביקש להיוועץ בי "סגרתי את הספר, והתפניתי להאזין לכל היוצא מפיו. הבחור שטח בפני את קורותיו וסיפר לי שהוא יתום ל"ע, הוא שיתף אותי בלבטים שיש לו בעניין מסוים, ואני יעצתי לו בחמלת ה' עלי את מה שהיה נראה לי נכון ליעץ. הבחור הודה לי בחום, קם ממקומו ופנה לדרכו."אחרי ימים אחדים שוב הגיע הבחור ואמר לי שאם אני יכול, הוא ישמח להתייעץ איתי על עניין אחר. שאלתי אותו כיצד הסתיים העניין שעליו דיבר עימי בפעם הקודמת והוא השיב שהוא לא נהג כמו שיעצתי לו, אלא עשה את ההיפך הגמור, אבל עכשיו יש לו עניין אחר שהוא רוצה להתייעץ עליו.

"יבך צור הדבר ונשנה כמה פעמים, הייתי מייעץ לו והוא היה חוזר אחרי כמה ימים או שבועות ומספר לי שבפעם הקודמת הוא עשה את ההיפך הגמור ממה שיעצתי לו, ובכל זאת הוא רוצה להתייעץ עמי שוב..."לאחר שראיתי שכך הם פני הדברים", מספר האדמו"ר, "אמרתי לבלבי, מה לי כי אבטל את זמני שפיהה עם בחור שבע פעם עושה היפך ממה שאני מייעץ לו? אם הוא מסתדר בסופו של דבר בכוחות עצמו, אשרי ואשרי חלקו, יהי לו אשר לו ויניחני לנפשי להקדיש את הזמן הזה לעסק התורה... למה לי לבטל תורה כדי להעביר את זמנו?"

"לאחר מחשבה נוספת אמרתי לעצמי, הרי הבחור הזה בא לשוחח עימי כי הוא זקוק לאזון קשבת. ומה בכך אם הוא אינו שומע בקולי? לפחות יש לו נחת רוח וחיוזק מזה שאני מקשיב לו ושאני שותף בצערו ובלבטים האופפים אותו. וכי על כגון דא לא אמרה תורה 'אם אתה משמח את שלי אני משמח את שלך'"ונכרתי בדברי הישם משמואל", שכתב שכמו במלחמה בין עמים, כשיצאצאים למלחמה עם בחור שפיהה עם בחור שבע פעם עושה היפך ממה שאני מייעץ שונות, ויש מהומה ואנדרלמוסיה ויריות מצד לצד, ואם כן איך מצליחים בכלל לכבוש ולהשיג משהו? – אלא, שלפני שיוצאים למלחמה עושים תוכנית אסטרטגית וקובעים מטרה. אם היעד הוא ברור, להרוג וחיילי אויבה ולהרחיב את עריו, אזי גם אם הפלוגות מופרדות זו מזו וכל אחד יורה ומשתמש בכלי נשק אחר, כולם מבינים שהמטרה היא לפגוע באויב ככל האפשר ולהימנע כמיטב היכולת מפגיעה בצד שאליו משתייך החייל עצמו, וכך אפשר להשיג את המטרה.כך גם אני. הרי אני רוצה ללמוד תורה ואיני רוצה לבטל את זמני, ומאידך אני גם רוצה לשמח יתומים, ולגומל חסד עם הצדיקים לחסד. צריכים אפוא לראות מהי המטרה שהיא המכנה המשותף של שני הדברים, והמטרה היא הרי לעשות רצון ה', ורצון ה' הוא שאני אתייחס לאותו בחור ואטמע את אשר על לבבו. ואכן כך עשייתו והמשכתי לשמח אותו ולשוחח עמו והוא המשיך לעשות הפוך מהעצות שיעצתי לו... "כחודש וחצי אחרי אותה החלטה שגמלה בלבי, לצלל לשטפון שלי, על הקו היה יהודי אמריקאי ששאל אותי האם אני הוא היהודי הזה שמשקיע ביתום שלומד בישיבת 'אור שמח'. השבתי בחיוב, והוא אמר לי שמאחר והוא קרוב לאותה משפחה ופוקח עינו על הבחור הזה, הוא רוצה להודות לי מקרב לב על כך שאני מקדיש לו מזמני, כי השיחות האלו מאוד מוזכות את הבחור ומשמחות אותו. בסיום השיחה הוא ביקש את כתובתי, וכעבור זמן מה שלח לי מעטפה ובה סכום נכבד של עשרת אלפים דולרים..."חשבתי לעצמי, כמה זמן השקעתי בשיחות הללו? לא יותר בכמה דקות בכל פעם. אם נרכז את כל השיחות הללו יחדיו, זה יסתכם כשיעור זמן לא גדול במיוחד, שאיש מקצוע היה מקבל עליו 400 דולרים לכל היותר."אבל כשיהודי מחליט לעשות דבר טוב, להקריב מעצמו למען הזולת, כי הוא מגיע למסקנה שזה מה שהקב"ה רצה ממנו עכשיו, אזי חזקה על הגומל לחייבים טובות, שהוא כבר ימצא את הדרך לשלם למי שעושה את רצונו בכפל כפליים מאוצרו הטוב".[יוחנן וסרמן]

כוחה של מידת החסד הטבועה בדמו של כל איש מישראל!
עשרות אלפים מכל רחבי העולם היהודי מאזינים לשיחותיו העשירות של הרה"ג ר' אברהם מרדכי מלאך שליט"א, הנחשב לדרשן הכי מושמע בהודות דוברת האידיש שרחבי ארה"ב ואירופה.נאומוי הסוחפים מתובלים בהומור יהודי עסיסי וסוחט חיוכים, אותו הוא מנצל כדי לעורר למוני יהודים לקביעת עתים לתורה, להתחזק באמונה פשוטה ולחנך את ילדיהם ברוגע ובשמחה."באחת מדרשותיי הארכתי עד כמה מידת החסד מושרשת ומובנית בתוך הד-ג-א (DNA) היהודי שלנו וקינחתי בסיפור מטלטלי", מספר הרא"מ מלאך.הייתה מסעדה נוכרית שמנהטן שאחד העובדים שם לא ראה בעין יפה את כמיות האוכל שמושלכות שם מדי יום לפח הזבל, והגה רעיון. מול המסעדה עמד בניין גדול ששימש ל'מושב זקנים'. הוא תכנן להעביר כל יום את שאריות האוכל אל יושבי המקום הזה, לשמח קצת את האנשים המבוגרים המבלים שם את שארית חייהם בין כותלי הבית הזה.הוא החך לבקש את רשותו של בעל המסעדה והלה אמר לו: 'יתעשה עם האוכל מה שתרצה. העיקר שלא יישאר פה!' מאז היה העובד לוקח את האוכל, חוצה את הכביש, ומאכיל את תושבי גיל הזהב מהעבר השני. כל המבוגרים של מושב הקזנים בירכו אותו על כך. היה שם רק אחד, כושל, שלא רצה לגעת באוכל בשום פנים ואופן. בעוד כולם מתלהבים לעשות מעשים כאלו, לתת לאכל היוקרתיות שהגיעו היישר מהמסעדה השוכנת ממול, הכושי הזקן לא העיף אפילו מבט אל האוכל הטעים.

פעם שאל אותו העובד: 'ילומה אתה לא אוכל?!'. ענה הכושי: 'יגלל שזה אוכל של יהודים ואני שונא יהודים!'. 'אבל אני לא יהודי', אמר לו העובד. 'ואל יודע', התעקש הכושי, 'רק יהודים מסוגלים לעשות מעשים כאלו, לתת לאכל לאנשים אחרים בלי שום תמורה'.בלילה התיישב העובד לכתוב לאמא שלו.

הוא תיאר לה את מה שאירע היום במושב הזקנים ושתף אותה בסיפורו של הכושי המחור שלל התשובה שלה הגיעה מיד לאחר מכן: 'יתקשר אלי בדחילויות!...' הוא התקשר ואמא שלו נשמעה מאוד נרגשת. 'בוא אלי מחר הביתה', היא ביקשה, 'יש לי משהו לדבר איתך'. הוא הגיע אליה ואת מה שאירע עם – אתם מביינים בעצמכם. היא סיפרה לו שהיא יהודייה כשרה. ילא חשבתי שתדוך לך לדעת כל כך', היא התנצלה. התברר שהכושי ידע על מה הוא מדבר..."עד כך החלק הראשון של הסיפור", מסכם הרא"מ מלאך וממשיך את חלקו השני:יום אחד אני מקבל את ההודעה הבאה: 'חברה שלי נמצאת בבית החולים ליד מיטת חוליו של הבן שלה. בבית החולים משרתת אחות מסורה. פעם היא גילתה לי, בדרך אגב, שהיא יהודייה.כמובן שמואו ניסיתי לקרב אותה קצת ליהדות, אבל היא התרחקה. היא נתנה לי להבין שהיא אינה מעוניינת להכיר את היהדות יותר מידי. 'טוב לי ככה', היא המהירה לי בתחרות. עזבתי אותה.

המשכיכה האשה לכתוב לי: 'פעם נסעתי שוב לבית החולים. הנהג המתנדב שהסיע אותי הקשיב לשיעור שלי". סיפרת אז את הסיפור הנפלא על העובד של המסעדה שגילה את יהדותו אחרי שמיוזמתו הלך והאכיל אנשים אחרים במושב זקנים. כשהסתיים הסיפור הגענו לבית החולים. במסדרון נתקלתי באותה אחות והיא הייתה עצובה.היא סיפרה לי שאינה מסוגלת להתמודד עם האסטימות של הצוות כאן בבית החולים. יש כאן ילד חולה שנמצא לבד והרופאים מתייחסים אליו בנוקשות בלתי מובנת. 'ניסיתי לדבר עם מנהל המחלקה', היא סיפרה. אך הוא אמר: 'גברת, זו המדיניות כאן!' לא הייתה לה מנוחה מכך."ידיעתי בדיוק מה לענות לה", מספרת הגברת. 'פשוט סיפרתי לה את הסיפור ששמעתי שיעור של הרב מלאך רגע לפני שנכנסתי לשערי בית החולים ואמרתי לה: 'את יודעת למה זה כל כך מפריע לך? כי את יהודייה ואת לא יכולה לברוח מיהדותך!' היא התחילה לבכות ומאו היא רק הולכת ומתחזקת ביהדות"....כוחה של מידת החסד הטבועה בדמו של כל איש מישראל! הסופר הרב יוסף מאיר הס שליט"א

מחסד לא מפסידים

זה קרה ביום שישי האחרון. אברהם, תושב העיר בני ברק, ניגש לאחד ממרכזי הקניות הגדולים כדי לערוך את קניות השבת."בין יתר הדברים, אשתי ביקשה שוקיים של עוף טרי", מספר אברהם. "התברר בסופר אליו הגעתי, נגמרו השוקיים הטריים..."התקשרתי לאשתי, ש... איך לומד, קצת התעצבנה. "אתה רואה!? השטחה זה. 'תמיד אתה משאיר את הקניות לרגע האחרון ואז נגמר".כאברך - חצי יום לומד, וחצי השני עובד, מתקשה לערוך את הקניות מוקדם יותר בשבוע, שכן יומי גדוש בתורה ועבודה".

"אשתי הציעה שנקנה שוקיים בהשגחה אחרת, שאיננו נוהגים לאכול מכלתחילה. ובחנות באמת היו שוקיים כאלו, אך אני החלטתי שלא לוותר, ולחפש דווקא את הכשרות המהודרת אותה אנו נוהגים לאכול. משלא מצאתי, החלטתי לקחת כרעיים בהשגחה מהודרת. זה היה עדיף בעיניי על פני שוקיים בהשגחה פחות מהודרת".כשהגיע אברהם לקופות, תר בעיניו אחר הותר שיש בו פחות נשים מגברים, כדי להיחשף כמה שפחות לבעיות וניסיונות של צניעות."ועמדתי בתור הארוך", הוא משחזר. "בחוץ ירד גשם שוטף. מאחוריי עמדו שני חסידיו גור. אחד מהם פנה אל חברו ואמר לו בקול, כך שגם אני שמעתי."ינה זה... ייקח אותונ לפרדס כך".

"פרדס כך היה שכונה שלא רחוקה כל כך ממקום מגוריי, אך מכיוון שאשתי הייתה אחרי לידה, ונוקקה לעזרתי בבית, חששתי להתעכב והתנגלות..."על אף שהאנשים מאחוריו הבינו והצדיקו אותו, רצה אברהם לסייע להם. בכל זאת, מצוות חסד הגיעה עד אליו לתור בסופר, ובחוץ יורד כמעט מבול...

"לאחר דקה או שתיים, פניתי אל אותו חסיד ושאלתי אותו להיכן הוא צריך בפרדס כך. הוא אמר לי את הרחוב - שלא זיהיתי. הצגתי באוזניו את מסלול הנסיעה שלי, ושאלתי אם זה עוזר לו. התברר שאני עובר במקום מאוד קרוב לרחוב מגוריו, והוא הודה לי. סיכמנו שכשיסיים לשלם על מוצריו, יצטרף אלי לנסיעה".ו"אז הוא שאל: 'אולי גם חבר שלי יוכל להצטרף?'. הסתכלתי בעגלת הקניות של חברו, ראיתי שהיא לא כל כך מלאה. נו... הסכמתים".כשהתחיל להערים את מוצריו על המסוע, הגיש לו אותו אדם שביקש את הטרמפ, סיוע, והוציא מצרכים מהעגלה.

"מה זה הכרעיים עוף האלו?!" פתאום שמע אותו שואל. אברהם הביט ולא כל כך הבין מה הוא רוצה ממנו..." אתה לא רואה שזה מקולקל? תראה את התאריך של המוצר. 'ניגשתי להחליף את העוף המקולקל, תוך כדי כך שהוא כבר מכניס את כל המוצרים שלי לשקיות לאחר חשבון. באותו רגע שהגעתי למחלקת השר, צץ הקצב והכריז שהגיע משלוח בשר טרי. כן, היו גם שוקיים שאשתי כל כך רצתה - בלה שגחה המהודרת שאני קונה תמיד. כשחזרתי לקופות, המוצרים שלי היו ארוזים, ולי נותר רק לשלם..."

"בדרך הביתה הצטערתי שלא הספקתי לעבור דרך התלמוד תורה של הילדים ולאסוף אותם. הם בוודאי יחזרו רטובים ורועדים. אולם כשהגעתי לביתי, נכונה לי הפתעה. הם היו דווקא יבשים. כששאלתי אותם הכיצד? סיפור לי שאימא של אחד הילדים כביתה - לקחה אותם, על אף שזו ממש לא הדרך שלה. היא העירה להם טרמפ באופן מיוחד".בעני לבין עצמי חייכתי - סיפור לשבת כבר היה ליי".ולאברהם יש גם תובנות מכל הסיפור שהוא חווה ביום שישי:"מחסד לא מפסידים - אלא אפילו מרוויחים", הוא אומר. "אם הייתי מבאי את אותו עוף מקולקל, כרעיים ולא שוקיים, בוודא שאשתי הייתה קצת מצברכת מכך, וכידוע זה לא בריא ל"היכנס" כך לשבת. מה גם שמאותו העוף לא הייתי יכול ליהנות בשבת. ובנוסף, בדרך שאדם מודד - מודדים לו, רציני להציל את החסידים מהגשם, להם הציל את ילדי מהגשם. ושלישית - מצווה גוררת מצווה: אני השתדלתי לעמוד בתור שאין בו בעיות של צניעות, השם זיכה אותי בעוד מצוות - לי חסד. ודבר נוסף: באחדות. כשאחד עוזר לשני - החיים הרבה יותר קלים ושמחים לכולם. עד שהחלפתי את העוף, המוצרים שלי היו בשקיות. אני עוזרת לו בטרמפ - שזה חיסכון בזמן וכסף למונית ביום גשום, והוא עוז לי להתארגן, והכול הפך כל כך מהר וקלי".י"אדם אחד יכול להרים מאה קילוגרם - אבל ביחד אפשר להרים אפילו אלף, חשבתי. הלוואי וכל עם ישראל היו מאוחדים, כי במצב כזה אף אומה לא יכלה לשלוט בנו, ובטוח שהקב"ה היה שולח לנו את משיח צדקנו, והיינו זוכים לגאולה השלימה, בקרוב, אמן".[הדברות]